

Dienes István

Harangsiratók

Utolsó kondult egy kis falu harangja,
Megállott örökre, nagy csend lett utána,
Csak a nép, kinek szólt eddig zúgása,
Indult megrendülten harangsiratóra.
Eddig a nagyharang kondult gyászos szóra,
Kinek eddig kondult, most az őt gyászolja.
Siratja harangját, templomát és papját,
Házát és faluját, meg keserves sorsát.
E kondulás adott jelt utolsó búcsúra,
Templomnak, falunak ütött a végóra,
És akik itt éltek, a nép apraja, nagyja,
Az ősi földet, házat immár el kell hagynia.
A falut eltörlik most a föld színéről,
Csak a vén domb marad emlékeztetőül.
A nép pedig mehet szomorú útjára,
Idegen városnak rideg bérházába.
És a siratók halkán felzokognak,
Nem tanácsos szólni, ha élni akarnak,
Mert nem kell ma Kufstein, sem a Munkács vára,
Ott áll Szatmár-Enyed-Újvár és Zsiláva.
Mi lesz veled most már, te kis falu népe?
Ha elhagyod földed és házad örökre,
Idegenek nyelvét kell majd hogy beszéljed,
Hidegben, sötétben, éhesen kell élned.
Nem lesz nyugodalmad, sem egy boldog perced,
Megaláztatásból lesz majd bőven részed.
Nem hívogat többé kis falud harangja,
Esti alkonyatban csendes nyugovóra.
És hogy elsiratták kedves harangjokat,
Temetőkert felé vették az útjokat,
Kik e rögért s értük annyit küzdöttek,
Hozzájuk búcsúzni még egyszer kijöttek.
Egy könnycsepp a keresztre, meg egy búcsúsóhaj,
Lánctalp nyikorog, fák törnek, ropognak,
Buldózer indul a néma sirhalmoknak.